

žalovaný výslovně řekl, že když by to nemohlo býti do týdne, aby žádné zboží neposílali, a rovněž žalovaný jako strana slyšen, potvrzuje, že žádal výslovně, aby prvních 100 kg bylo dodáno do 1 týdne, jinak že by zboží nemohl koupiti, a žalující firma ať to neposílá. Svědek František V., jenž smlouvu za žalující firmu uzavíral, popíral sice, byv v dřívějším sporu slyšen, ujednání přesné dodací lhůty pro prvou zásilku vůbec. Avšak této výpovědi nelze připisovati význam, když Otto P. jako strana slyšen, sám uznává, že žalovaný dokázal v prvním sporu uzavření fixního obchodu ohledně první partie, která byla dodána opožděně. Nelze proto V-ovi, jenž jediný tvrdí opak, uvěřiti a nutno dojíti k přesvědčení, že výpovědi Oldřicha K-a a žalovaného jsou věrohodny, a že vzhledem k zjištěným okolnostem má soud za to, že bylo ujednáno, že žalovaný si vyhrazuje odstoupiti od celé kupní smlouvy, pak-li první časově přesně stanovená dodávka zavčas nedorazí. Rozhodl-li se tedy žalovaný pro průtah první dodávky ve smyslu čl. 357 a 355 obch. zák. ustoupiti od celé smlouvy a v dopise ze dne 20. března 1924 to jasně slovy »jsem nucen obrátiti se na jinou firmu a proto nákup tímto u Vás zrušuji« žalující firmě sdělil, jednal po právu dle čl. 359 obch. zák. a nelze ho již ke splnění ostatní části smlouvy nutiti.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Soud odvolací posoudil po právní stránce věc úplně správně a dovolatelka se poukazuje na správné důvody rozsudku. Jak odvolací soud správně vystihl, šlo o fixní obchod a, nebyla-li ujednaná lhůta dodržena, nebyl žalovaný dle čl. 357 obch. zák. vůbec povinen oznámiti dovolatelce, že považuje obchod za zrušený, neboť čl. 356 obch. zák. zde nemá průchodu, a nelze tudíž tvrditi, že oznámení toto se stalo opožděně. Jen kdyby žalovaný přes prodlení dovolatelčino byl trval na splnění, musil by jí to bez odkladu oznámiti. Žalovaný svým dopisem ze dne 20. března 1924 oznámil dovolatelce, že celá kupní smlouva jest zrušena, a jsou tudíž důsledky odvozené dovolatelkou z jeho domnělého mlčení liché.

Čís. 6841.

Žaloba o bezúčinnost rozhodčího výroku.

Důvod podle §u 595 čís. 2 c. ř. s. jest jen tehdy opodstatněn, nebyla-li straně dána příležitost, by přednesla, co pokládala za vhodné k hájení svých práv.

V tom, že rozhodčí soud odepřel rozhodnouti o vzájemné pohledávce, nelze spatřovati žádný z důvodů uvedených v §u 595, najmě důvod čís. 5 §u 595 c. ř. s. Pro rozhodčí soud neplatí předpis §u 391, třetí odstavec, c. ř. s., leč že by tak bylo písemně ujednáno.

Jest sice povinností rozhodčího soudu, by si skutkový děj zjistil, ale jest vyhrazeno jeho volné úvaze, pokud pokládá za nutné šetření o ději.

(Rozh. ze dne 24. února 1927, Rv II 7/27.)

Žaloba o bezúčinnost rozhodčího výroku byla zamítnuta s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

V žalobě o bezúčinnost rozhodčího výroku uplatnil žalobce důvody §u 595 čís. 2, 3, 4 a 6 c. ř. s., z nichž udržuje v dovolání ještě důvod čís. 2, pak důvod čís. 4, pokud jde o rozhodčího Františka N-a a konečně důvod čís. 5. Jest tedy zkoumati, zda-li skutečnosti žalobcem v žalobě uplatněné lze podřaditi pod některý z těchto důvodů. Důvod podle §u 595 čís. 2 c. ř. s. ve spojení s §em 587 c. ř. s. jest jen tehdy opodstatněn, nebylo-li straně v řízení před rozhodci popřáno právního slyšení, t. j. nebyla-li straně dána příležitost, by přednesla, co za vhodné pokládá k hájení svých práv. O zkrácení tohoto práva nemůže býti u žalobce řeči, neboť nižší soudy zjistily jednak svědeckou výpovědí předsedy rozhodčího soudu, jednak rozhodčími spisy, že žalobci i jeho právnímu zástupci byla dána hojná příležitost, by své stanovisko hájili a odůvodnili. Již z rozhodčích spisů jest zřejmo, že bylo konáno ne méně než asi 9 ústních jednání a že žalobce nejen při ústních jednáních, nýbrž i písemně své návrhy a svá vyjádření přednášel. Ještě na sklonku řízení v dopise ze dne 2. června 1925 uplatnil žalobce tři vzájemné pohledávky 42.000 Kč, 10.000 Kč a 50.000 Kč a vyličil podle své vůle jejich podklad. Odmítl-li rozhodčí soud rozhodnutí o první vzájemné pohledávce pro nepřislusnost a zamítl-li ostatní dvě vzájemné pohledávky, protože podle jeho názoru byly vyrovnány a zahrnuty v ujednání ze dne 22. května 1925, kterým žalobce uznal svůj splatný dluh u žalované firmy 70.000 Kč a kterým obě strany prohlásily, že jsou tím všechny vzájemné pohledávky úplně vypořádány, nelze v těchto výrociích rozhodčího soudu shledati žádného z důvodů v §u 595 c. ř. s. přesným výpočtem uvedených. I kdyby byl rozhodčí soud neprávem odmítl rozhodnutí o vzájemné pohledávce 42.000 Kč, nebylo by tu žádného z důvodů v §u 595 uvedených, nýbrž byla by tu nejvýše neúplnost rozhodnutí co do jednoho ze vzájemných nároků, ale nemělo by to vlivu na účinnost nálezu co do nároků rozhodnutých. Jde to také na jevo z předpisu §u 595 čís. 5 c. ř. s., dle něhož je nález bezúčinným jen tehdy, když rozhodčí soud překročil meze úkolu na něj vzneseného, nikoli však, když úkolu toho neprovedl úplně. Domnívá-li se dovolání — jak se zdá —, že i pro rozhodčí soud platí předpis §u 391 třetí odstavec c. ř. s., týkající se jednání a rozhodování o kompenzačních pohledávkách, jest na omylu. Podle čl. XII. smlouvy ze dne 24. května 1924 měli rozhodčí soudcové jednat i rozhodovati podle ustanovení civilního řádu soudního v oddílu o rozhodčích soudech, tedy také podle předpisu §u 587 první odstavec c. ř. s., podle něhož si rozhodci sami stanoví řízení podle volného uvážení a nejsou vázáni předpisy procesního práva, pokud mezi stranami není v tomto směru jiného písemného ujednání. Takového ujednání tu nebylo. Pokud jde zvláště o vzájemnou pohledávku uplatněnou započtením, nemůže rozhodčí soud rozhodovati, není-li pro ni podle rozhodčí smlouvy příslušným a této příslušnosti zde právě nebylo. Pokud jde o druhé dvě vzájemné pohledávky 10.000 Kč a 50.000 Kč, rozhodl

o nich rozhodčí soud věcně, pokládaje je za vyrovnané a tomuto věcnému rozhodnutí a výkladu ujednání ze dne 22. května 1925, i kdyby bylo nakrásně nesprávné, nelze podle §u 595 c. ř. s. odporovati. Pokud tedy v uvedených směrech vytýká dovolatel odvolacímu soudu rozpor se spisy, jest sám v rozporu se spisy, a pokud mu vytýká nesprávné právní posouzení věci, není v právu.

K důvodu §u 595 čís. 6 c. ř. s. Pod rouškou tohoto důvodu snaží se žalobce zvrátiti věcné rozhodnutí rozhodčího soudu, což ovšem jest podle §u 595 c. ř. s. nepřípustno. Žalobce neuvedl nezměnitelných právních předpisů, jimž by rozhodčí výrok odporoval. Pokud pod tímto titulem míní rozhodnutí rozhodčího soudu o vzájemných pohledávkách, odkazuje se na důvody shora uvedené. Pokud dovolání tvrdí, že bylo povinností rozhodčího soudu, by nejen stranám popřál právního slyšení, nýbrž i přednesené skutečnosti vypátral a přezkoušel, nutno je odkázati na předpis §u 587 c. ř. s., že je sice povinností rozhodčího soudu, by si skutkový děj zjistil, ale že jest zase vyhrazeno jeho volné úvaze, pokud šetření o ději pokládá za nutné.

Čís. 6842.

Ten, komu bylo postoupeno právo k podání žaloby na vydání věci, jest oprávněn uplatňovati nárok na jich vydání, ačkoliv dosud nenabyl k nim vlastnictví. Vydání věci lze se domáhati vlastnickou žalobou na tom, kdo má věc ve své moci, třebaš nebyl jejím držitelem.

(Rozh. ze dne 25. února 1926, Rv I 1226/26.)

Žalobu pojišťovny proti bance o vydání akcií o b a n i ž š í s o u d y zamítly, o d v o l a c í s o u d z těchto důvodů: Odvolatelka míní, že je žalovaná pro tuto při pasivně legitimována, uznavši, že je v držení akcií. Podle §u 266 c. ř. s. může strana sporu doznati jen jisté skutečnosti, nikoliv i právní stav. Zde přiznala žalovaná toliko skutečnost, že dostala plášť kumulativní akcie od Bedřicha N-a do zástavy za dluh, který týž u ní měl. Je tedy žalovaná zástavní věřitelkou, ale držitelem pláště jako ruční zástavy zůstal zastavující dlužník N. Právem proto zdůraznil první soud, že žalovaná nemá restituční možnosti, kterou předpokládá § 369 obč. zák., a proto není také k této při pasivně legitimována. Na tomto přesvědčení nezmění ničeho právní názor, že žalovaná jako zástavní věřitelka je v držení ruční zástavy, neboť pak ji drží mocí svého práva věcného, zástavního a nikoli vlastnického. Po zákonu právem neuznal první soud, že bylo na žalobkyni převedeno vlastnické právo na ztracených akciích a dovodil, že není ku sporu aktivně legitimována. Jisto je, že vlastnictví k akciím skutečným odevzdáním převésti lze. Pak ale nestačí pouhá srovnalá vůle zcizujícího a nabývajícího k převodu a k převzetí, nýbrž je kromě toho nezbytně třeba i hmotného odevzdání akcií z ruky do ruky (§ 425 a 426 obč. zák.), což se nestalo. Avšak ani převod prohlášením podle §u 428 obč. zák. tu nemohl býti a nebyl skutečně, ježto dle zjištěného stavu skutkového nebyly akcie v držení české banky U. Namítá-li odvolatelka, že žádá jen vydání akcií,